

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Jylland

Citation: Ploug, Carl: "Jylland", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid57447/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Kald kun mit Folk en stakkels Træl,
Et Offer fromt for gamle Rænker;
Det har forlængst frigjort sig selv
Fra Fordoms Baand og Mørkets Lænker;
Og Frihedstræet trives kun,
Hvor det er skudt af Sandheds Grund.

Og derfor elsker jeg mit Land,
Og vier det hver Kraft, jeg ejer;
For det jeg virke vil som Mand,
Jeg møder, hvor dets Fane vajer,
Indtil dets moderlige Skød
Indbyder mig til Hvilen sød.

Jylland.

Du Kæmpearms, som trodsende udstrækker
De hvide Revler i den vræde Sø,
Og for Havguscens klamme Favntag dækker
As-Odins Kongestol og Gefions Ø!
Du er en Hjørnesteen for Danmarks Rige,
Som aldrig brydes skal af Bølgens Magt,
Som Fjendehær ej let skal overstige,
Skjønt Du ej Fjelde har til Grundsevag.

C. Ploug. Digte.

2

Thi af din haarde Bund et Væld der springer,
Som gjennemstrømmer hele din Natur,
Som stempler Saudets Flugt paa Stormens Vinger,
De runkne Ege og den bratte Ur;
Som gjennem Hodens øde Storhed taler,
Naar taus den hylér under Nordlysskær,
Fra Dalens vilde Kløft, hvor Bækken maler
Den Rug, din Ager, skarp og karrig, bær;

Som lyder højt fra dine Sønners Tunge
I Sprogets brede Lyd og dybe Klang,
I Viserne, som dine Døttre sjunge
Ved Kiynens Blink i Vinteraftnen lang'
— Vel Kjøbstedaaend gad Sprogets Marv fortrænge
Og give Sangen et moderne Sving;
Men Spentrup-Præstslaar end de gamle Streng,
Og Ordet runger djærvt fra Viborg-Thing: —

Som gjennem Folkets Hjertekamre ruller,
I Armens Muskler og i Kinden rød;
— Derfor det aldrig skjælv i Kampens Balder,
Men stod, Dankongen tro i Liv og Død;
Mens dine Ege trodse Stormens Vælde,
Mæ mindes skal din Helt fra Nørreris,
Og Malplagvet og Sehsted kan fortælle
En Saga stolt til dine Kæmpers Pris.

Det Væld er Kraft, — er den, hvorfra i Norden
De Strømme skød, som knuste Romas Ørn;
Udtørret næsten overalt paa Jorden,
Den sprudler frisk i Dig og dine Børn.
Bevar den vel, lad Kiv den ikke lamme!
Lad den ej dunste bort i Dorskheds Favn!
Saa skal din Søn, hvorhen han gaar, ej skaamme
Sig ved sit ærlige, sit jydsk Navn.

Slesvig.

„Nu har vi Ledet hængt tilret,
Og Gud vil Vangen hyre,
At ingen Fremmed bryder det.“
Saa mælte Dronning Thyre.
Men tidlig sluttes Thyres Aand,
Og Ledet sank for Fjendchaand,
Og sinddet blev et Slavebaand
For Anguls frie Sønner.

Hvor „Danmarks Hertug“ Knud med Staal
Skrev Vonden danske Love,
Tør nutildags det danske Maal
Sig knap til Thinge vove;

2*